

VICENTE ECHERRI

Tavaszi

„A magyarok felhúzzák a vasfüggönyt”
 – a képen két katona épp
 az Európa-sebző drótakadályt bontja.
 Egyszerű illusztráció
 a kiskatonák nevét nem tudhatjuk
 csak azt, hogy fiatalok,
 és így elmosódottan is gyönyörűek
 Bontják vagy építik
 e tragikus század történetét.
 Mi a nevük? László, Attila, István...?
 Elképzelem őket úton a tábor felé,
 magyar menetdalokat énekelnek
 a tavaszról és a szerelemről,
 vagy kedvesükkal szeretkeznek, gondtalanul
 az önfeledtség Duna-partján.

Csendesen

Nézel
 és senki sem sejtí
 hogy én is e táj része vagyok,
 azé,
 amely benned tükröződik
 és benned ismétli önmagát
 a gyengédséget, amellyel
 derűssé és fiatallá tettelek.
 A nyugalom
 a tó
 te,
 a csónak
 és az evezők...
 minden változatlan
 a hajnali halászat nem fontos többé
 a cél
 a kaland,
 ami csak később történt meg,
 napok, évek után.
 Nem tér vissza az a reggel,
 az ártatlanul megidézett
 s élénk lobbant öröm...
 de e képen
 most már mindig így nézel majd rám
 nyugodtan, állhatatosan,
 szerelemtől opálos szemekkel.

GEORGE RIVERÓN

Pillanatfelvétel

A régi grundon
 ahol a környék srácai
 fociról vitáznak
 árnyékom áthaladt... és
 nem torpant meg, mint azelőtt,
 a fikuszok alatt.

Száraz levelek közt osont.
 Magával vitte az ősz.

Kis szerená

Nem szüntettem meg szeretni
 hiába vagyok dögvóráson
 a hullajelöltek között

Vidám voltam néhanap
 ha Michelangelóról beszéltek nekem
 vagy Van Gogh liliomairól

A magány szabásza voltam
 távol a lámpafénytől
 amelyben rovarok és hangyák játszanak

Megkóstoltam a keserűséget
 az olcsót a hiábavalót
 a szürke időket amikor
 fáradtság és reménytelenség permetez

a hajnal volt a házam
 s dolgom se más mint virrasztani

Vidám voltam néhanap
 ha az illúzióból kisiklott a szerelem
 mint a csónak, mely új partokat keres.

Ferdinandy György – Szentmártoni János
 fordításai